

Arrest

nr. 294 231 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KERREMANS
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2017 werd verzoekster erkend als vluchteling in Finland. Op 10 augustus 2022 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 januari 2023 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 18 april 2023 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,
[...]*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 05/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, r van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/11/2022) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

De partner (OV.[...]) van betrokkene verblijft legaal in België. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd definitief negatief afgesloten en in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten af. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België kan bestaan, temeer daar zij reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Finland. Betrokkene en haar partner verblijven bijgevolg legaal in de Europese Unie, waarbinnen het vrij verkeer van personen geldt. Bovendien staat het betrokkene vrij alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten in functie van haar gezinsleven, hier of in Finland.

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.07/11/2022) dat twee neven en twee nichten in Duitsland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overs tijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Finland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Finland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste en enige middel

19. De bestreden beslissing omvat een:

- *Schending van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Schending van artikel 74/13 Vw;*
- *Schending van het recht op gezinsleven, zoals beschermd in art. 8 EVRM en artikel 7 EU Handvest;*
- *Schending van de rechten van het kind, zoals beschermd in art. 24 EU Handvest en artikel 19 IVRK;*
- *Schending van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel.*

Toelichting:

Algemeen

20. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De motieven moeten daarbij duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd zijn.

21. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. In het kader van de feitenvinding vereist de zorgvuldigheidsplicht dat de overheid een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Eerste onderdeel - schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het hoorrecht

22. De bestreden hoorrecht, en in het verlengde daarvan het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur omdat verzoekster niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden t.a.v. de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd., hoewel deze beslissing ernstige negatieve gevolgen heeft voor verzoekster.

23. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt

besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, moet verzoekster dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen.

24. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt aldus in dat een bestuurde nuttig voor haar belangen kan opkomen. Aan het hoorrecht is dan ook voldaan als de bestuurde de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten.

25. Uw Raad bevestigde recent dat een eventuele schending van het recht om te worden gehoord pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden indien de verzoeker aantoont dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

26. Verzoekster werd slechts tweemaal gehoord door de bevoegde diensten, m.n. op 7 november 2022 door DVZ en op 13 december 2022 door het CGVS. Na de negatieve beslissing van het CGVS op 5 januari 2023 werd verzoekster niet meer gehoord en niet meer uitgenodigd om haar standpunt te uiten. De bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook gebaseerd op verouderde feiten.

27. Concreet heeft verzoekster niet de kans gehad om aan verweerder en de betrokken diensten mee te delen dat zij in verwachting is van een gemeenschappelijk kind met haar partner die in België legaal verblijft. Het kind is daarbij uitgerekend op 19 September 2023 (stuk 8). Die kans had ze ook niet tijdens haar verhoor van 13 december 2022, nu ze op dat moment nog geen kennis had van haar zwangerschap.

28. Gelet op artikel 74/12 Vreemdelingenwet, die eveneens weerklink vindt in o.a. de artikelen 24 (hoger belang van het kind) en artikel 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven), alsook 8 van het EVRM, is dit element van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element is dan ook van die aard een invloed te hebben op het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Wordt dit element in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing, en de uitkomst van de bestreden beslissing, verschillend zijn geweest.

29. Mocht verzoekster effectief gehoord worden had zij niet alleen meegegeven dat zij in haar relatie met dhr. T. in verwachting was, maar had zij o.a. ook benadrukt dat:

- Zij (financieel) afhankelijk is van dhr. T.;
- Zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft omwille van haar mentale gezondheid, n.l. dat ze in Finland last heeft van een verhoogde mate van stress;
- Het gemeenschappelijk kind voor haar zorg en welzijn (financieel) afhankelijk is van dhr. T.;
- Het feit dat zij haar leven wil opbouwen in België, zoals ze dat nu al bijna 2 jaar doet, met dhr. T. en hun gemeenschappelijk kind.

30. Het getuigt overigens niet van een zorgvuldig en onredelijk bestuur dat de overheid een verwijderingsmaatregel uitbrengt o.b.v. verouderde feiten en zonder na te gaan of er veranderingen zijn in de toestand van verzoekster.

31. Om die reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel - schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in samenlezing met het recht op gezinsleven en het hoger belang van het kind

32. Artikel 74/13 Vw. bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van betrokkene.

33. Artikel 7 van het EU Handvest luidt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

34. Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

35. Uw Raad heeft omtrent de draagwijdte van artikel 8 EVRM het volgende geoordeeld: "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

36. En verder: "Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn."

37. Verzoekster heeft geen enkele band met Finland. Ze heeft enkele jaren getracht om e.e.a. op te bouwen, maar werd geconfronteerd met enorme stress, hetgeen tijdens haar interview met het CGVS op 13 december 2022 werd benadrukt. Dat blijkt overigens uit de negatieve beslissing van het CGVS van 5 januari 2023 (stuk 7).

38. Dit gegeven werd niet meer betrokken in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en gaat zelfs regelrecht in tegen dit gegeven. Onder het onderdeel "gezondheidstoestand" wordt in de bestreden beslissing immers bepaald dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn. Dit is gelet op het interview door het CGVS op 13 december 2023 volstrekt foutief. Alleen al om die reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

39. In België heeft verzoekster daarentegen een duurzame en emotionele band en afhankelijkheidsverhouding met dhr. T., die wettig in België blijft, die door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd. Verzoekster woont in België immers samen met haar partner, die haar financieel onderhoudt en mentaal ondersteunt. De afhankelijkheidsverhouding is des te meer voorhanden nu verzoekster ook in verwachting is van een kind, waarover de bestreden beslissing geen woord rept (stuk 8). De bevalling is voorzien voor 19 September 2023. De financiële kosten van de consultaties, de zwangerschap, de benodigdheden e.d. worden door de partner van verzoekster gedragen. Zo kan gewezen worden op stuk 10 waarin rekeningen worden gevoegd voor benodigdheden die door de debetkaart van dhr. T. werden betaald.

40. De partner van verzoekster heeft in deze een job in België (stuk 9). Hoewel het hem theoretisch vrij staat om beroep te doen op het vrij verkeer van personen en het gezinsleven verder te zetten in Finland, is e.e.a. praktisch onmogelijk. Een job kan immers niet zomaar overgeheveld worden naar een ander land zodat het gezinsleven ook niet zomaar overgeheveld kan worden. Verzoekster heeft verder geen woning of netwerk waarop zij (of haar partner) kan terugvallen zodat de financiële zekerheid die haar partner heeft in België, niet gemist kan worden. E.e.a. vormt dan ook een hinderpaal voor het leiden van een volwaardig gezinsleven elders / in Finland, zodat verzoekster (en haar gezin) onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

41. Op dat vlak getuigt de bestreden beslissing niet van een zorgvuldig onderzoek, nu enkel wordt aangegeven dat het niet aannemelijk is dat het gezinsleven enkel in België kan bestaan en wordt gewezen op het theoretisch gegeven dat er wettelijke verblijfsmogelijkheden bestaan om het gezinsleven in België of in Finland te voorzien. Dit theoretisch gegeven wordt daarentegen niet verder onderzocht in het licht van de feitelijkheden die voorhanden liggen, m.n. het gegeven dat de job van de partner in België aanwezig is. De gezinseenheid zal in dat opzicht geschaad worden, nu verzoekster, tezamen met hun

prenataal kind, naar Finland worden verwijderd, terwijl de partner genoodzaakt zal zijn om in België te blijven. De analyse van het gezinsleven is op dat vlak volkomen ontoereikend.

42. Verzoekster erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient wel een billijke afweging gemaakt te worden. Verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 159.789 van 13 januari 2016 waarin Uw Raad het volgende oordeelde: "Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EH RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken Personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41758/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

43. Dat er sprake is van een familie- of gezinsleven staat vast. Verzoekster heeft al sinds jaren een relatie met haar partner, met dewelke zij ondertussen religieus getrouwd is. Zij zijn in verwachting van een gemeenschappelijk kind.

44. Overeenkomstig deze rechtspraak i.v.m. artikel 8 EVRM dient bij deze belangenafweging rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind. Het beginsel van belang van het kind omvat daarbij twee aspecten, m.n. enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, inzake Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136).

45. In het belang van het kind, wordt zij opgevoegd door zijn beide ouders. Dit wordt bevestigd door artikel 9 en 18 IVRK:

"Artikel 9 IVRK:

De staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, ander voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden /even en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. "

"Artikel 18 IVRK:

De staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermögen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg."

46. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat een gezinsleven kan opgebouwd worden in Finland, moet herhaald worden dat er wel degelijk praktische hindernissen zijn die onmogelijk terzijde kunnen worden geschoven zodat de gezinseenheid ontegensprekelijk teniet zal worden gedaan.

47. Verder moet ook artikel 24 EU Handvest benadrukt worden waarin bepaald wordt dat kinderen recht hebben op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. In deze moet opnieuw herhaald worden dat verzoekster in verwachting is van een gemeenschappelijk kind met haar partner, waar geen woord wordt over gerept in de bestreden beslissing. De partner van verzoekster, dhr. Tesfay, is de kostenwinner van het gezin (stuk 9). Alle benodigdheden die uiterst noodzakelijk zijn voor de zorg en het welzijn van het (prenataal) kind wordt door hem betaald (stuk 10). De financiële last voor het kind wordt hoofdzakelijk gedragen door de partner van verzoeker a.d.h.v. inkomsten in België, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen het gemeenschappelijk kind en de partner van verzoekster vaststaat en de financiële zekerheid die verzoekster en het gemeenschappelijk kind hebben in België niet gemist kan worden.

48. Met het hoger belang van het kind werd in de bestreden beslissing echter geen rekening gehouden, nu de verweerder is uitgegaan van verkeerde en verouderde feitelijkeheden (zie eerste onderdeel). De

beslissing leidt ertoe dat het minderjarig / prénatale kind nog voor de bevalling wordt gescheiden van zijn vader, die mede instaat voor zijn gepaste en noodzakelijke zorg en welzijn.

49. Volledigheidshalve wordt meegegeven dat verzoekster haar onwettelijk verblijf tracht te regulariseren. Momenteel wordt gevraagd om haar als wettelijk samenwonende partner in te schrijven met dhr. T. en wordt onderzocht naar de mogelijkheid tot prénatale erkenning door de vader van het gemeenschappelijk kind. Op die manier kan een gezinshereniging worden aangevraagd dat in België wordt ingediend.

50. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is kennelijk onredelijk, minstens werd e.e.a. onvoldoende onderzocht en gemotiveerd, zodat het recht op een gezinsleven, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM en artikel 7 EU Handvest zijn geschonden, met inbegrip van het hoger belang van het kind, zoals beschermd in artikel 24 EU Handvest en artikel 9 en 18 IVKR.

51. De beslissing moet derhalve vernietigd worden.”

3.2. In een eerste middelonderdeel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient opgemerkt te worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster enkel toegelaten werd tot het grondgebied voor de duur van het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

3.2.2. In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster dat zij een duurzame en emotionele afhankelijkheidsband heeft met haar partner, die over een verblijfsrecht beschikt in België. Verzoekster betoogt dat zij sinds jaren een relatie hebben, ondertussen religieus getrouwd zijn en samen een kind verwachten. Het zou voor verzoeksters partner niet mogelijk zijn om haar te vergezellen naar Finland aangezien hij in België tewerkgesteld is. Verzoekster voert aan dat haar partner in België beschikt over financiële zekerheid die zij beiden niet kunnen missen. In dit verband wijst verzoekster er tevens op dat zij financieel afhankelijk is van haar partner. Verzoekster concludeert dat er aldus wel sprake is van hinderpalen die maken dat een terugkeer naar Finland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. De Raad merkt op dat verweerder niet betwist dat verzoeksters partner over een verblijfsrecht beschikt op het grondgebied en dat zij samen een gezinsleven onderhouden. Verweerder motiveert echter dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven enkel in België kan bestaan, temeer zij reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Finland. Er wordt geconcludeerd dat verzoekster en haar partner aldus beiden over een verblijfsrecht beschikken in de Europese Unie, waarbinnen het vrij verkeer van personen geldt. Tot slot wordt erop gewezen dat het verzoekster vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten in functie van haar gezinsleven, hier of in Finland.

Verzoekster voert aan dat verweerder heeft nagelaten om de theoretische verblijfsmogelijkheden in België en Finland verder te onderzoeken. In haar verzoekschrift voert verzoekster echter zelf aan dat zij haar verblijf tracht te regulariseren en een aanvraag gezinshereniging wil indienen. Zij lijkt aldus op de hoogte te zijn van de verblijfsmogelijkheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing.

3.2.4. Wat betreft verzoeksters financiële afhankelijkheid, betoogt zij dat haar partner haar onderhoudt en instaat voor alle kosten die betrekken hebben tot verzoeksters zwangerschap. Ter ondersteuning van haar betoog legt verzoekster een kassaticket neer van aankopen bij een apotheker op 19 juni 2023 en een kassaticket van 20 juni 2023. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke manier haar aangehouden financiële afhankelijkheid blijkt uit de neergelegde stukken die dateren van twee opeenvolgende dagen in juni 2023. De Raad dient bovendien op te merken dat de kassatickets dateren van na de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat verweerder hier onterecht geen rekening mee heeft gehouden. Tot slot blijkt ook niet waarom verzoeksters partner haar niet verder financieel kan ondersteunen tijdens haar verblijf in Finland.

3.2.5. Aangaande verzoeksters zwangerschap voert zij aan dat het in het hoger belang is van het kind om opgevoed te worden door beide ouders. Zij betoogt dat de bestreden beslissing de gezinseenheid schaadt. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een attest van 6 juni 2023 waarin dokter L. verklaart dat verzoekster zwanger is en de bevalling voorzien is op 19 september 2023. Dit stuk dateert aldus van na de bestreden beslissing.

Verzoekster legt tevens een ongedateerd document neer van dokters van de wereld, waarin wordt vastgesteld dat verzoekster tien weken zwanger is. Dit stuk vermeldt niet door wie het werd opgesteld noch op welke datum.

Uit de neergelegde stukken blijkt wel dat verzoekster zwanger is, doch zij laat na te verduidelijken op welke manier uit voormelde attesten kan worden vastgesteld dat haar partner de vader is van het ongeboren kind. Er blijkt daarnaast niet dat verzoeksters kind prenataal erkend werd door haar partner. Verzoekster betoogt dat er onderzocht wordt of haar partner haar kind prenataal kan erkennen, doch legt

verzoekster hieromtrent geen concrete stukken neer. Er ligt aldus geen concreet bewijs neer dat de verwantschapsband tussen verzoeksters partner en verzoeksters kind staat. De Raad wijst in dat verband bovendien ook op de rechtspraak van het EHRM, waarin wordt geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er op heden in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de partner van verzoekster en het ongeboren kind.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de band tussen haar ongeboren kind en haar partner en het hoger belang van het kind, haar verhindert om terug te keren naar Finland.

3.2.6. De Raad dient vast te stellen dat uit verzoeksters betoog en uit de neergelegde stukken niet blijkt dat een (tijdelijke) scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verzoeksters gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Waar verzoekster aanvoert dat haar partner werkzaam is in België, dient de Raad op te merken dat op basis van dit element alleen er niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een disproportionele impact heeft op verzoeksters gezinsleven. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke belangen enerzijds, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. In het eerste middelonderdeel voert verzoekster tevens de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Voormelde bepaling vormt een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt dat er geen schending van het gezinsleven en het hoger belang van het kind aannemelijk wordt gemaakt.

Wat betreft verzoeksters gezondheidstoestand, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er zich geen medische elementen of medische attesten bevinden in het administratief dossier. Verzoekster voert aan dat deze motivering niet correct is, gelet op de verklaringen die zij aflegde in het kader van het verhoor door de commissaris-generaal op 13 december 2022.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat in het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 november 2022 uitdrukkelijk naar verzoeksters gezondheidstoestand gevraagd werd. Hierop antwoordde verzoekster dat zij geen gezondheidsproblemen heeft. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 5 januari 2023 blijkt evenwel dat verzoekster inderdaad verklaarde zij in Finland last had van stress. Er werd echter geen enkel Fins of Belgisch psychologisch attest neergelegd, wat verzoekster ook niet betwist. De commissaris-generaal oordeelde bovendien dat verzoekster niet aantoonde dat het feit dat er mogelijks een indicatie is van een verhoogde kwetsbaarheid het voor verzoekster dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij terecht zou komen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster voert geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er in het kader van het onderhavig beroep in andersluidende zin geoordeeld dient te worden.

In de mate dat verzoekster betoogt dat verweerder diende vast te stellen dat de stress die zij ervaarde haar gezondheidstoestand dusdanig beïnvloedt dat zij geen uitvoering kan geven aan het bestreden bevel, verduidelijkt verzoekster niet op welke manier dit blijkt uit haar verklaringen.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van haar gezondheidstoestand geen uitvoering kan geven aan het onderhavige bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij geen enkele band heeft met Finland. Zij zou enkele jaren getracht hebben om aldaar iets op te bouwen, toch zou verzoekster geconfronteerd geweest zijn geweest met enorme stress. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het feit dat zij stress ervaarde in Finland, haar belet om uitvoering te geven aan het bestreden bevel. Waar verzoekster betoogt dat zij geen band heeft met Finland, wijst de Raad erop dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 5 januari 2023 blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij in Finland een sociale woning kreeg toegewezen en een maandelijkse uitkering ontving. Verzoekster verklaarde dat zij bij een Eritrese gemeenschap woonde waar zij op kon terugvallen om advies te geven of om haar stress te relativeren. Zij kreeg Finse en Engelse taallessen en had toegang tot medische en psychologische hulp. Er wordt geconcludeerd dat verzoekster wel degelijk beschikt over een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Op basis van verzoeksters betoog kan niet worden vastgesteld dat er *in casu* in andersluidende zin geoordeeld dient te worden.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet gehoord werd en dat, indien zij was gehoord, zij erop had kunnen wijzen dat zij samen met haar partner een kind verwacht. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij financieel afhankelijk is van haar partner en een verhoogde kwetsbaarheid heeft omwille van haar mentale gezondheid.

De Raad merkt allereerst op dat verzoekster reeds gehoord werd op 7 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 5 januari 2023 door de commissaris-generaal. Het is niet duidelijk of verzoekster tijdens deze verhoren reeds weet had van haar zwangerschap. Doch verduidelijkt verzoekster niet waarom zij de andere elementen die zij aanvoert niet kon duiden in de voormelde verhoren.

Vervolgens dient eraan te worden herinnerd dat volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Uit het bovenstaande is reeds gebleken dat de elementen die verzoekster aanvoert betreffende haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand niet van die aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie.

Waar verzoekster aanvoert dat zij zwanger is, verduidelijkt zij niet waarom dit element haar na het ogenblik van kennisname, belette om uitvoering te geven aan het bestreden bevel. In dit verband dient de Raad op te merken dat het verzoekster ook vrij staat om een aanvraag in te dienen voor de verlenging van de termijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt echter niet dat verzoekster op heden een dergelijke aanvraag indiende.

De Raad stelt vast dat verzoekster aannemelijk maakt dat dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoekster opnieuw gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT